

nasprotnem slučaju bi se trta v globočini lahko zadušila. Mesto posameznih jamic zamore se napraviti tudi jarek, ki ima to prednost, da v njem voda ne zaostaja. Če trto bolj globoko zasajamo, zamoremo jo naslednje leto nižje cepiti.

Ako nimamo gotovih cepljenk ali pa vsaj divjih okoreničenk na razpolago, rabimo za silo lahko tudi reznice. Ker se te včasih težko primejo, dati jih je nekoliko dni, predno se sade, v vodo, kjer pričenjajo poganjati. V vinograd naj se sadijo potem samo one reznice, ki so pognale.

Da se sadijo reznice navadno s kolom, povedano je bilo že prej. Luknje, v katere so se utaknile, zasuti je treba z rahlo zemljo. Če vlijemo v luknjo nato nekoliko vode, koristi trtam jako mnogo. Tudi jih je dobro pogrezniti bolj globoko v zemljo, če jih mislimo cepiti nizko na zeleno. Pri tem se je ravnati, kakor je bilo povedano prej. Take reznice so lahko krajše kakor navadne. Prvo leto se reznicam le redko kje gnoji, pač pa jim zaleže naslednje leto gnoj prav dobro.

V vinogradu rasti torej samo trta!

Poučni in zabavni del.

Iz našega parka.

Spisal Ček.

Ugleda je sleherni dan več!

Ta misel se mi je hipoma porodila, ko sem bil ugledal nedavno v tivolskem parku gospo znanega nemškutarčka z njenimi hčerkami. Da, nemškutarček je gosp. Z., a je toliko toleranten, da se bržčas ne bi branil dati nobene svojih hčerk bodočemu slovenskemu doktorju, inženjerju ali profesorju.

Ni še davno temu, kar mi je tožila gospa Z., da ne more najti nobeni prikladnega ženina. Res se je že oglasil ta in ta uradnik najnižje vrste, ta in ta učitelj, pisar . . . ali kaj bo to za njeno hčer.

„Kaj pa bi moral biti tako-le najmanj“? sem jo vprašal potem naglašajoč poslednjo besedo. Vsakdo razunje bi bil spoznal ironijo tega vprašanja.

„Toliko bi že moral biti, da bi lahko živela ž njim, in da se ji ga ne bi bilo treba sramovati. Res ne bo imela premoženja — vam že lahko povem — nobena, a izobrazene so vse, kakor redko katera“.

Tako mi je hitela hvaliti hčere.

„Se bo pa že našel pravi“, jo potolažim. „Saj gospice so še mlade“.

„Res je, a premlade vender niso. Saj koliko se jih pomoži že s sedemnajstimi leti“.

„To je res; ali lepo vas prosim, milostna, kakšni so večinoma taki zakoni“?

„Kdo gleda na to?! Tudi moje hčerce bi se bile gotovo že pomožile, pa premalo smo znani“.

„Tega vender ne morete trditi, milostna“!

„Da, da! Premalo smo ugledni; moje hčerce so tako boječe, ne upajo si nikamor“.

„Zakaj ne, ene prvih bi lahko bile“.

„Ali ni res? Saj sem dejala že tudi jaz. Koliko je njihovih vrstnic, ki so še nižjih roditeljev, kakor na pr. gospice D-ove, in vender, kako so ugledne“.

„Da, res je. A te kolesarijo“.

„Tudi jaz sem hotela kupiti obema mlajšima kolesi, zakaj, če se ne bi seznanili na kolesu, tedaj se ne bi nikoli. A kaj, ko se nočeta voziti. Samo starejšo sem pripravila, a še to težavno, in sedaj mi ve hvala . . .“

„Da, na kolesu je dokaj prilike“.

„Poleg tega hodijo gospice D-ove na plese, na izprehode, kjer je dosti družbe . . . a naših ni spraviti nikamor“.

„Seveda to je potrebno“, sem ji pritrjeval. Potem sva govorila o drugih stvareh, o slavnostih, ki se imajo vršiti v kratkem, o abiturijentih, o županih, zlasti veliko pa o akademikih. Skoro sem pogodil, kje tiči zajec.

Odslej jih je bilo videti povsod. Sleherni dan so se izprehajali po tivolskem drevoredu in parku, celo v „Narodnem domu“ pri veselicah in komersih jih ni bilo pogrešati. Nabirale so si ugleda pri Slovencih in iskale — ženinov.

Srednji se je poslednje skoro posrečilo. Jurist Brvar se je seznanil ž njo.

Izprehajali so se po drevoredu. Usoda je hotela, da je hodil tik za njimi imenovani visokošolec.

Gospa mama in najstareja hči sta se zamudili nekoliko pri znanki, oni dve sta pa stopali sami dalje. Trudili sta se na vso moč, kako bi obrnili nase pozornost.

Zdajci odpadejo srednji rokavice, ne da bi zapazila. Ko bi bil človek hudoben, bi trdil, da se je zgodilo to bržčas nalašč. Vender bodi temu kakor že, naš jurist ugleda na tleh rokavice in jih pobere. Na to pa stopi urneje za gospicama.

„Pardon“, ji nagovori. „Ali ni izgubila ena od vaju rokavice. Našel sem jih pravkar“.

„Ah, pa res, moje so. Hvala lepa gospod, ker ste se potrudili“.

„Rado se je zgodilo. Dovolite, moje ime je Brvar“.

„Me veseli“, se odzoveta gospici in mu podasta roki.

„Ali ne bi smel gospici spremiti“?

„Prosim, ako vam je drago“, se odzove starejša od teh. „Mama je sicer z nami. Če vas ne zadržuje . . .“ Bila je nekoliko v zadregi.

„O kar nič ne. Ali bi smel celo prositi, da bi me seznanili z milostno gospo“.

„Rada, saj pravkar prihaja“.

Prijazno, dasi ne brez oholosti, mu poda gospa roko, potem, ko ga je bila hči predstavila. Jurist jo galantno poljubi.

Spremil jih je do doma, in za drugi dan ga je povabila gospa na dom.

Drugega dne ni vedela, kako bi mi urno povedala, kako so se seznanili z Brvarjem. Ko sem začel jaz s tem, da sem jih videl pogostoma v drevoredu v poslednjem času, je dobila priliko. Razvezal se ji je jezik, in povedala mi je ves dogodek in vse, kaj so govorili spotoma, ne izpustivši nobene malenkosti.

Odslej je bil Brvar povsod njihov spremljevalec in kavalir. Kar je bilo še najbolj čudno, srednja gospica je ostavila svojo boječnost. Prav nič se ni bala in sramovala več tako, vsaj Brvarja ne.

Nekega večera je povedala nekaj tiho materi, na kar jo je ta objela vsa vesela.

Brvar in srednja gospica sta se skoro do dobra seznanila. Bila sta si slednjič kaj intimna . . .

Mati ni vedela vsega, ali kolikor je vedela, ji je bilo všeč. Zakaj tudi ne, saj ne bode dolgo, in Brvar bode doktor . . . Da je slučajno Slovenec, ni nobene škode, saj zna tudi ona slovensko.

* * *

Vse slavnosti so minule. Vrnilo se je prejšnje dolgočasno življenje.

Sedel sem na klopi pri vhodu v park in čital. Zaveroval sem se bil v svojega Rochlitz, in mi ni bilo dosti do tega, kako so se igrali okrog mene otroci, kako so se jezile pestunje na male kričače.

Le včasih me je vzdramil kolesar, hiteč tik ograje mimo mene in zvoneč otrokom, ali pa me je zmotil obroč, ki je ušel dečku, podečemu ga s palico, v stran k moji klopi.

Naposled me vzdrami glasna nemška govornica. Pogledam kvišku in ugledam mlajši gospici Z.

Nista me spoznali; sedel sem tako, da me nista videli v obraz.

Ne daleč od mene na drugi klopi je sedel Brvar. Tudi njega nista videli.

„Glej, ta grozni slovenski jezik“, je izpregovorila starejša nemški toliko glasno, da sem jo čul jaz in tudi Brvar. Ozrl se je, a obsedel . . . Nato je čitala napis, samo slovenski napis v parku, ki priporoča nasade občinstvu v splošno varstvo, in se nalašč pačila, kar se je dalo.

„Tega ne umejem“, je nadaljevala in si oblačila rokavice. „To je samo za slovenske tepce narejeno. Nemci lahko trgamo cvetlice, saj ne umejemo napisa“.

Še bolj melanholičnega človeka bi bila ujezila taka nesramnost, nikar že mene, zlasti ker sem tako dobro poznal razmere. Zagodrnjal sem dosti glasno pred se. Mlajša je opozorila starejšo.

„Kar osel govori, do tega mi ni“, se odreže prva ne prefino in čisto glasno.

To me je pogrelo.

Vstanem, stopim k nji in rečem jezno:

„Gospica Z, štedite besede! Pšico bi lahko obrnil“. Ona obledi in zardi zopet, ko me spozna. Jaz pa pristavim povdarjajoč vsake besede:

„Če res ne umejete slovenski, pa vediti, da umejemo Slovenci nemško in razumemo dobro nemške psovke iz renegatskih ust. Psovk človek ne pričakuje vselej, zlasti ne od takih razposajenk, ki so komaj dobro prišle iz instituta. Bolje bi pač bilo, da bi bili še ostali tam, še nekaj olike ne bi škodilo“.

Molčali sta še vedno in zdaj prebledovali zdaj zardevali.

„Nam Slovencem je ta napis popolnoma dovolj. Takim Nemkam in Nemcem, kakor sta vidve, pa eventualno lahko preskrbimo posebnega stražnika, ki vas intenzivnejše prouči, česar ne veste.“

Zapomnite si le še to, da s takim vedenjem pridobiva ugled! Moj poklon“!

Zopet sedem njima nasproti.

V tem vstane Brvar. Mimogrede pozdravi hladno in odide dalje po drevoredu.

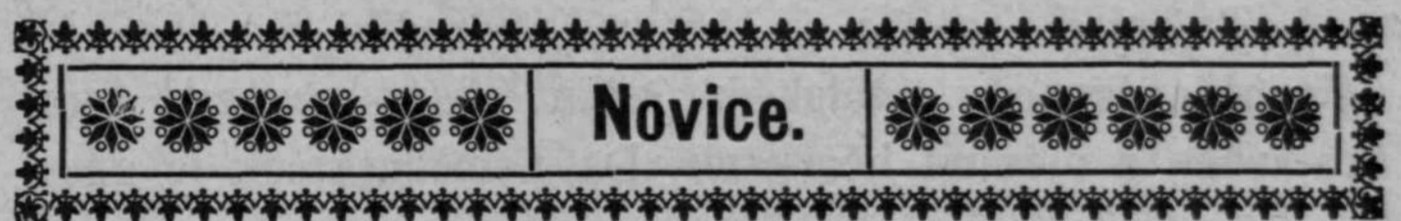
Njegova znanka je skoro omedlela; ko ga je uglevala . . .

Drugega dne pa je dobila njena mati list od njega, da je vsemu konec, ker s takimi ljudmi noče imeti opravka . . .

Mati je zajokala in razjezila na hčer.

„Kaj mi pomaga ugled“, je tarnala, „ko nas ostavljajo ženini . . .“

Tudi hči je jokala, saj je vedela zakaj. Prav danes je opazila, da bo . . . da bo . . .

— Osebne vesti. Poštne oskrbniku v Opatiji, g. Franu Lebanu je rumunski kralj podelil vitežki križ rumunskega kronskega reda. — Sekundarijem v ljubljanski dež. bolnici je imenovan gosp. dr. Fran Raznožnik. — Pravni praktikant v Trstu, gosp. dr. Viljem Dolenc je imenovan avskultantom. — Suplent na drž. gimnaziji v Ptuj, gospod dr. Karol Oswald je imenovan pravim gimnazijskim učiteljem. — Sourednik „Slov. Naroda“, gosp. Fran Govekar je imenovan konceptnim praktikantom ljubljanskega magistrata. — Premeščeni so davkarji gg. Fran Predalič iz Črnomlja v Logatec, Jos. Ferlič iz Logateca v Višnjo goro in Kamilo Murgel iz Višnje gore v Ribnico.

— Cestni odbor radeški je izvolil svojim načelnikom gosp. Frana Juvančiča iz Radeč, podnačelnikom pa gosp. Antona Planinca iz Boštanj.

— Nov klub. Dne 21. maja se je ustanovil „jugoslovanski napredni klub“, v katerem so štirje napredni slovenski poslanci, dr. Ferjančič, Gabršček, Plantan in dr. Tavčar ter dva srbska poslanca iz Dalmacije, Kvekvić in Vujatović. Načelnik klubu je dr. Ferjančič, njegov namestnik pa Kvekvić.

— Deželni zdravstveni svet je izvolil svojim predsednikom gosp. deželnovladnega svetnika dr. Zupanca, njegovim namestnikom pa gospoda profesorja dr. pl. Valento.

— Slovesna otvoritev ceste »Slovenskega planinskega društva« v Tnali se je vršila minolo nedeljo ob mnogoštevilni udeležbi turistov, katerim se je pridružil tudi vseučiliški profesor dr. Frischauf.